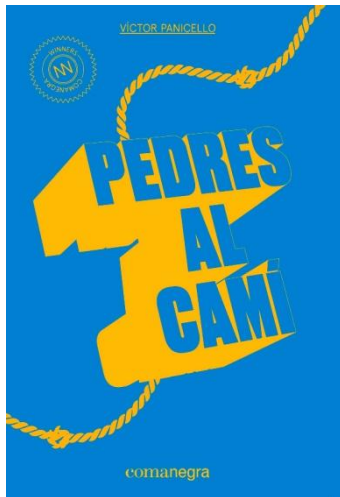

DOSSIER DE PREMSA

Una novel·la amb valor afegit, sorgida del treball literari de l'autor amb un grup de joves en risc d'exclusió social.

Una colla de joves semblant a la que protagonitza aquesta novel·la es va trobar a Sabadell, en el *món real*, i, gràcies a **Víctor Panicello**, va construir la seva història per demostrar que qualsevol vida compta, que tots els forats tenen sortida i que un fracàs no fa un fracassat.

«**No serveixo per a res**». Tots els protagonistes de *Pedres al camí* tenen en comú que han pronunciat aquesta frase alguna vegada a la vida. La Maria, la Noelia, en Ferran, en Moha, l'Ariadna, en Marcos... Vides que semblen perdudes entre conflictes i embolics que poden arribar a fer creure a qualsevol que no hi ha sortida possible. Però els nusos que et crea el camí són també raons per continuar lluitant, per continuar escalant. Les pedres al camí ajuden a no perdre's en la foscor.

Víctor Panicello (Barcelona, 1963), és un autor consolidat amb més de quinze llibres publicats i una gran experiència en el treball literari amb grups de joves.

Ha obtingut diversos premis nacionals i internacionals gràcies a una narrativa realista i compromesa. Aquesta novel·la veu néixer la nova col·lecció Winners, que vol donar veu als joves mitjançant la literatura.

Gràcies al seu treball literari amb joves amb risc d'exclusió social ja ha publicat, *Fa deu anys que vaig arribar i encara no se on és casa meva*, *Reacció química*, *Què sents quan no sents res* (també en castellà, publicada per **Comanegra Editorial**) i ara *Pedres al camí*.

Fragment del llibre

"Va quedar-se una estoneta intentant transmetre a la mare una tranquil·litat que ni ella mateixa sentia. Havia parlat amb el metge quan la Nadine havia ingressat i, tot i que ell no li havia dit gaire cosa —alguns no es dignaven compartir les seves opinions mèdiques amb el personal d'infermeria—, de seguida va endevinar-li en l'expressió que aquella febre no era cap bon senyal.

Quan la va veure més tranquil·la, va dirigir-se al vestidor per canviar-se i llavors va trobar la nota, com altres vegades, a la seva taquilla, enganxada toscament amb un tros de cinta adhesiva. Igual que totes les altres, no deia gran cosa, només missatges encoratjadors o d'ànims. No la molestava el contingut, sinó el fet que algú violentés la seva intimitat de forma tan reiterada i constant al llarg dels anys.

Va mirar al voltant per assegurar-se que no hi havia ningú més al vestidor i va arrencar suaument el paperet. Com sempre, estava escrita en un paper quadriculat, com els que es fan servir en les llibretes escolars. La lletra era sempre la mateixa, semblava femenina, amb aquelles vocals arrodonides tan particulars. Al llarg del temps, havia après a reconèixer-la com si fos la seva pròpia lletra. La va llegir en un instant perquè, com sempre, era molt curta, només una frase:

NO TOTHOM TÉ LA SORT QUE TENS TU, APROFITA-HO.

«Sort?! I una merda», va pensar mentre arrugava la nota i la llençava a terra amb força.

Sort?! Li hauria agradat conèixer qui feia aquells missatges per poder explicar-li que res de sort, que si alguna cosa no havia tingut a la vida era sort i que, si tenia el que tenia, com deia la nota, no era per sort sinó perquè havia treballat com una cabrona... perquè havia lluitat contra tot el que l'empenyia a quedar-se on era, al barri, al costat marginal, amb les drogues, amb les festes al parc, amb els botellons de cap de setmana i una feina horrorosa a qualsevol lloc on l'haurien tractat com si no valgués res.

Sort?! Quina sort? La de tenir una família que mai havia cregut en les seves possibilitats? La de sentir com alguns del barri li deien pija perquè els seus pares tenien un negoci que funcionava, però del qual ella no havia tret benefici? La de tenir una mare que només tenia ulls per al fill gran i en canvi només maldecaps amb la filla?

—Gens de sort, collons! M'ho he guanyat jo soleta! —va dir en veu alta, tot i saber que no l'escoltava ningú.

Potser qui sí que s'ho creia era el fantasma que des de feia uns quants anys li deixava notes com aquella en llocs on era segur que les trobaria. A la bústia de casa, al seient de la moto... al vestidor, com ara. No era gaire sovint ni semblava que seguís cap mena de regularitat, ja que de vegades en un any en trobava dues de molt seguides, i d'altres vegades, quatre de més espaiades.

Va mirar el paper arrugat que havia anat a parar a sota d'un banc i va decidir recuperar-lo. Posaria la nota junt amb totes les altres, amb totes les que li deien coses com:

**LAS PERSONAS CAMBIAN, ASÍ QUE PUEDES DECIDIR
QUIÉN SERÁS MAÑANA.**

**FES EL QUE VULGUIS, DEDICA'T AL QUE VULGUIS,
PERÒ DÓNA-HO TOT PER ALLÒ.**

TU HI TENS TRAÇA, TIRA ENDAVANT.

TENEMOS CLARO QUE TÚ PUEDES.

Algunes semblaven escrites per algú que la conegués molt, i en canvi d'altres eren molt genèriques i fins i tot en recordava alguna que l'havia fet somriure:

¡CON LA VERGÜENZA NO SE COME NI SE ALMUERZA!

Tot i així, la idea d'algú que estava pendent del que feia al llarg del temps no li agradava gens i després de trobar la nota del vestidor, va decidir que allò s'havia d'acabar. Si continuaven apareixent en llocs vinculats a la seva vida privada, acabaria presentant una denúncia a la policia. Només de pensar-hi ja li feia cosa, perquè ella i la policia no havien estat mai gaire amics, però...

Mentre acabava de canviar-se, la porta es va obrir i va entrar una de les noies d'admissió que feia el torn de matí. Hi parlava sovint perquè totes dues venien del mateix barri de Sabadell, tot i que no havien coincidit al col·le ni a l'institut perquè la noia era un parell d'anys més jove. Tot i així, tenien gent en comú i, de tant en tant, quan urgències no era un lloc de bojos on tothom corria i les cues eren massa llargues, prenien cafè i es posaven al dia de persones a qui feia temps que havien perdut la pista."

Una part dels ingressos generats per aquest llibre ajudarà a finançar els projectes de la [Fundació MAIN](#) amb joves com els que han inspirat aquesta novel·la.

La [Fundació MAIN](#) és una entitat que va iniciar la seva trajectòria l'any 1987 fruit del voluntariat d'un grups de persones al barri de Torre Romeu a la ciutat de Sabadell. Actualment amb més de 25 anys d'experiència en la intervenció i l'acompanyament socioeducatiu i psicoterapèutic, continuen posant els nostres esforços vers infants, joves i famílies. Són una entitat sense afany de lucre que promou les oportunitats pels que viuen situacions de vulnerabilitat i la reducció de les desigualtats entre les persones.

Comanegra

ISBN 978-84-16605-52-1 || Col·lecció: Winners || PVP 15,00 € || Pàgines 182